

Cine nu are bătrâni să-și cumpere... și apoi să le asculte poveștile

2 octombrie

Azi la 7 dimineața era forfotă mare la metrou. Copii alergând spre școală, părinți grăbiți să ajungă la serviciu, bătrâni în drum spre piață.

La stația Universitate, în marea de oameni, o studentă întinde pliante trecătorilor, zâmbind. Primesc și eu unul (*Din nou reduceri la abonamentele de telefonie mobilă!*, îmi zic). Citesc în grabă titlul... *Tineri și vârstnici pentru o viață mai bună* – „Poveștile noastre” - un proiect derulat de Asociația Studenților din România.

Bag pliantul în rucsac și alerg la cursuri. E început de an universitar și n-am chef să întârzi chiar de la primul curs. În holul de la intrare văd un afiș mare, cu litere de-o șchioapă: „Poveștile noastre” - un program național prin care membrii generației mai tinere sunt invitați să spună povestea unei persoane vârstnice (un membru de familie, vecin, prieten etc.) și să prezinte contribuția pe care persoana vârstnică activă o are în familie, în societate sau la muncă.

Intru în sala de curs gândindu-mă că organizarea unei campanii de sensibilizare a opiniei publice cu privire la cei în vârstă nu e deloc o idee rea. Se vorbește peste tot despre îmbătrânirea populației, dar facem prea puțin pentru cei vârstnici.

Și mă întreb: tânăr – bătrân, unde e granița? Vezi oameni tineri care par bătrâni. Ce bucurie, însă, să vezi oameni de 80 de ani care sunt tineri și ai căror ochi sclipesc de bucurie și energie. Așa e bunica.

Nu prea reușesc să fiu atent la ce spune profesorul. Un lucru e sigur. Voi participa la acest proiect, fără doar și poate. Și le voi vorbi și prietenilor mei de proiect. Ce-ar fi dacă aș scrie o poveste cu bunici? Ei au mereu atâtea să ne spună, iar noi, prea puțin timp să îi ascultăm.

Chiar ieri am trecut pe la bunica. Doar jumătate de oră, să o văd și să mai vorbim. Și iar am plecat cu inima zâmbind și brațele pline: un borcan cu zacuscă, o plăcintă aromată și un fular împletit chiar de mâinile ei... Numai ea e în stare să se trezească la 5 dimineața ca să facă o plăcintă pe care nepotul ei grăbit să o mănânce din zbor.

- Bunico, cum era viața în București când erai tu copil? Mai povestește-mi o dată, te rog.

Sunt istorisiri din perioada interbelică pe care le-am auzit de atâtea ori, dar de care nu mă mai satur.

- Bine, încă o dată.
- Da, dar de data asta notez tot, ca să nu uit.
- Să nu-mi spui că le pui pe blog?!
- La asta chiar nu mă gândisem, bunico! Grozavă idee. Dar promiți că îmi citești și tu blogul...